

Rumba d'aquí, rumba d'allà...

Gràcies a l'activista Quim Bacallà, els seguidors de la rumba catalana podem estar al tanto dels concerts que es van fent per aquí i per allà amb [bna nova agenda](#). I no només això. També ens informa puntualment d'articles que es van publicant sobre aquesta música. Recentment se n'ha publicat un parell que han generat una mica de debat.

Un és el que va escriure Sergi Pàmies a *La Vanguardia*, titulat «[Breu intent de crítica rumbera](#)». Hi parla d'un concert d'**Arrels de Gràcia** al Harlem de Barcelona, de la tendència de la rumba catalana a recloure's en els vells èxits o en els tòpics comercials, de les dificultats per generar repertori nou, etc. Com fa sempre, parli del Barça, de la *tele* o de literatura, Pàmies mira d'analitzar els pros i els contres d'una situació amb un punt d'escepticisme i autoparòdia.

La peça que Diego Manrique va escriure a *El País*, [Bamboleo: una fantástica impostura](#), és menys subtil i més esquemàtica. Sembla escrita a quatre mans amb Tomás Roncero, tot sigui dit amb el màxim respecte per tothom. Hi ha moltes coses que no m'agraden d'aquest article. Una és que, com ja va fer anys enrere en un altre text, "[Y no estaba muerto](#)"..., el periodista situa els **Gipsy Kings** com uns excèntrics a la tradició rumbera que han sabut vendre's internacionalment millor que els autèntics dipositaris del gènere, que són els que viuen al sud de la frontera entre els estats espanyol i francès. Un dels 'arguments' que Manrique fa servir per desautoritzar-los és que no saben mantenir una conversa en castellà.

Doncs això no se sosté per enlloc i el tema de l'autenticitat ja cansa. Òbviament, tothom pot tocar el que li doni la gana, però és que a més no cal gratar gens per trobar continuïtats musicals i familiars que van d'Andalusia a la Camarga i més enllà. **Khaled** va començar a cantar imitant **Joselito**, mamant la rumba i el pasdoble que sonava a Orà. Els rumberos de dalt i de baix dels Pirineus s'han afartat de recrear músiques nord-africanes. **Paco de Lucía** tenia al cap la melodia més popular de **Las Grecas** quan va mig improvisar la rumba «Entre dos aguas». **Torrebruno** feia el ventilador perquè venia del sud d'Itàlia, on fa molt de temps que la *chitarra battente* ajunta harmonia i percussió. I així podríem anar buscant exemples fins a l'infinit per apuntalar la nostra tesi: separar 'espanyols' de 'francesos' en qüestions rumberes és ridícul.

En tot això anava pensant ahir mentre anava a escoltar els **Arrels de Gràcia** al carrer del Masnou, a les Festes de Sants. Després d'uns quants problemes amb el so, el grup gracienc va anar desplegant un repertori amb alguns temes propis i molts i molts èxits (uns quants dels **Gipsy Kings**, per descomptat). Aviat sortirà un nou disc dels **Arrels de Gràcia** que promet novetats, i ens n'alegrem de tot cor. I els **Gipsy Kings**? Doncs deuen estar cavalcant -aui, aui!- en algun punt entre els casinos de Las Vegas i l'Hotel Califòrnia, completament aliens a aquestes cabòries d'estiu.

Vídeo: <http://www.youtube.com/watch?v=lgeUItUZjj4>